

Berecz József A Tiszti Iskolán

A képen apám van a brucki tiszti iskolán 1915-ben: az álló sorban balról a harmadik, akinek csak a feje látszik. (Jobbról a második fekvő alak: Jenő nagybátyám). Bruck ma Ausztriában van, itt a határ mellett.

1914 októberében mint karpaszományos bevonult a 76. gyalogezredhez. Nem sokat mesélt gyerekkoráról. Legtöbbet a háborúról hallottam. Volt az orosz fronton is és az olasz fronton is, előbb szakaszparancsnok, később századparancsnok volt. Több kitüntetést kapott, és főhadnagyként szerelt le.

Amikor leszerelt négy év után, úgy döntöttek, hogy maradjon otthon, vegye át a boltot. Elégé felfutott az üzlet, a gabona volt a fő profil.

Édesapám már túl volt azon a koron, a negyvennyolc éves korhatáron, hogy munkaszolgálatra hívták volna be. 1944 nyarán édesanyámmal s a húgommal először bekerültek a csornai gettóba. 1944. június huszonegyedikén összegyűjtötték őket a Fő téren, délután a csendőrök gyalogmenetben az állomásra kísérték őket. Az állomáson azután hetvenöt-hetvenöt személyt egy-egy tehervagonba raktak, és körülbelül négyszáz embert Sárvárra, háromszázötvenet Sopronba szállították. A családom Sopronba került. Itt egy félig kész, padló és ablak nélküli épületbe [Az Evangélikus Tanítóképző Intézet félig elkészült kollégiumi épülete volt. -- A szerk.] szállásolták el őket, ahol az egyik, régen megkeresztelkedett családnya fiával együtt mindjárt öngyilkos is lett. Sopronból 1944. július másodikán indult el a deportálóvonat Auschwitzba, ahova július 5-én érkeztek meg [Braham szerint Sopronból is, Sárvárról is 1944. július 7-én indult a deportáltakat szállító vonat (a könyv Hatodik Függeléke szerint a 3077-es, ill. 2204-es számú vonat) (Randolph L. Braham: A magyar Holocaust, Budapest, Gondolat/Wilmington, Blackburn International Inc., é. n. /1988/). -- A szerk.]. Apám és a húgom ott pusztult el.